

РЕШЕНИЕ

№ 23329

гр. София, 13.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8168** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елица Райковска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН.

АССГ е сезиран от Агенция „Пътна инфраструктура“ с жалба срещу решение № 2843 от 17.06.2024 г. на СРС, НО, 111-ти с-в по анд № 6118/2024г., с което е отменен електронен фиш № [ЕГН]. Моли решението на СРС да бъде отменено, като бъде потвърден издаденият електронен фиш.

Ответникът Спайч 64 ЕООД не взема становище.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С електронен фиш /ЕФ/ № [ЕГН] на Спайч 64 ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 3б ЗДвП за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП, извършено на 17.06.2021 г., по отношение на ППС с рег. [рег.номер на МПС]. От ответника са приложени снимки и справка, от която е видно, че за процесния участък не е заплатена дължимата тол такса.

При издаването на ЕФ АПИ правилно е квалифицирала както нарушението, така и нормативните основания за налагане на имуществена санкция. Чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП в приложимата редакция препраща единствено към чл. 179, ал. 3 ЗДвП, но при систематичното му тълкуване следва, че препращането включва и към чл. 179, ал. 3б ЗДвП. Това заключение се подкрепя от чл. 189ж, ал. 7 ЗДвП, според който по

отношение на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б се прилагат разпоредбите на чл. 189, ал. 10 и следва да се прилага за предходните алинеи. Същото следва и от чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, който препраща към чл. 167а, ал. 3 ЗДвП, който от своя страна също препраща към чл. 179, ал. 3б ЗДвП. Със същото препращане по отношение издаването на ЕФ е и чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП. От това е видна явната воля на законодателя административнонаказващият орган да може да издава ЕФ и на основание чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, като процедура за издаване на АУАН и НП вместо ЕФ е просто правна възможност, а не задължение, чието неизпълнение да води до съществено процесуално нарушение и незаконосъобразност на издадения ЕФ. При тази законодателна уредба не се създава административнонаказателен състав по аналогия, т.е. не се касае за налагане на административно наказание по аналогия, което е в разрез с правните принципи. Наличната в чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП правна празнота касае единствено процесуалните правила, а при приравняването на ЕФ към АУАН и НП по отношение на правното му действие не съществува и риск от ограничаване правото на защита на адресатите на нормата, защото ЕФ се обжалва по същия начин, както едно НП. Именно и с оглед отстраняване на противоречивата съдебна практика относно възможността за издаване на ЕФ е и последващата промяна на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, обн. в ДВ, бр. 13/2024 г. С оглед гореизложеното, настоящият състав не намира за нарушено правилото на чл. 46, ал. 3 от Закона за нормативните актове /ЗНА/, който забранява обосноваването на наказателна, административна или дисциплинарна отговорност чрез разширително тълкуване при непълнота или неяснота на съществуващата правна уредба. В този смисъл е и съдебната практика на настоящия състав по кнахд № 5013/24, № 6221/2023 и № 9204/2023 г., както и на други касационни инстанции: Решение № 643 от 10.05.2023 г. по а. н. д. № 405/2023 г. на Административен съд – Варна; Решение № 7 от 07.02.2023 г. по а. н. д. № 14/2023 г. на Административен съд – Шумен; Решение № от 04.05.2023 г. по а. н. д. № 10089/2023 г. на Административен съд - Велико Търново; Решение № от 04.07.2023 г. по а. н. д. № 385/2023 г. на Административен съд – Монтана; Решение № 1352 от 26.10.2022 г. по а. н. д. № 2035/2022 г. на Административен съд – Варна и други.

От представените от АПИ доказателства пред СРС безспорно се установява, че за процесния пътен участък е била дължима и не е била заплатена таксата, поради което законосъобразно е ангажирана отговорността му. Впрочем доказателства или твърдения от страна на дружеството в обратен смисъл изобщо липсват.

Позоваването на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО в жалбата до СРС не води до различни изводи. Съгласно цитираната разпоредба държавите-членки установяват съответен контрол и определят система от наказания, приложими за нарушаване на националните разпоредби, приети по настоящата директива. Те предприемат всички необходими мерки, за да гарантират изпълнението на тези национални разпоредби. Установените наказания трябва да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи.

Изискването на цитираната разпоредба е спазено видно от съдържанието на разпоредбата на чл. 187а, ал. 2, т. 1-3 от ЗДвП, предвиждащата различни по размер санкции в зависимост от вида на нарушението. Твърдението в жалбата, че следва в закона да има предвидени различни наказания в зависимост от това дали е налице липса на плащане или има такова, но за друг маршрут, или това е станало поради грешка, е неоснователно и реално неизпълнимо, доколкото законодателят не би могъл да предвиди и опише в нормативната уредба всички възможни хипотези на неизпълнение, респ. да диференцира наказанията в зависимост от причините, поради

които не е налице плащане. Да се вмени на законодателя такова изискване е абсурдно, а причините за неплащане на таксата – напр. хипотетичното погрешно превеждане на парични средства, но за друг маршрут – би могло да бъде взето предвид в контекста на приложение на чл. 28 от ЗАНН. В случая обаче е факт, че таксата не е била внесена, поради което и дружеството – собственик на ППС – следва да бъде санкционирано. В закона е предвиден възможност за анулиране на фиша при представяне на доказателства, че таксата е била заплатена или при заплащането на компенсаторна такса от 750 лева, която по същество драстично намалява финансовата тежест от наложената имуществена санкция. Дружеството не се е възползвало от тези възможности.

Настоящият съдебен състав намира за необоснован довода на дружеството в жалбата срещу ЕФ пред СРС за приложение на чл. 28 от ЗАНН, тъй като чл. 189з от ЗДвП като специален закон изрично изключва приложението на чл. 28 и чл. 58г от ЗАНН.

По изложените съображения настоящият състав приема, че с ЕФ законосъобразно е ангажирана отговорността на „Спайч 64“ ЕООД, поради което решението на СРС е неправилно и следва да бъде отменено.

При този изход на спора в тежест на дружеството остават направените от него разноски. Касаторът не претендира разноски, поради което такива не следва да му бъдат присъждани.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, 16-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2843 от 17.06.2024 г. на СРС, НО, 111-ти с-в по анд № 6118/2024г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА електронен фиш № [ЕГН], издаден от Агенция Пътна инфраструктура, с който на „Спайч 64“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 3б ЗДвП за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП, извършено на 17.06.2021 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.